

La prova (gairebé) científica del masclisme

Les dones que han passat a ser homes admeten que en molts aspectes se'ls ha simplificat la vida



Foto: Pinterest

Tant tu com jo sabem que el món és masclista, que perviuen uns models de gènere que associen la masculinitat a l'èxit social i la feminitat a la submissió. Però només les persones que han decidit viure amb una identitat diferent de la que els van assignar en néixer han experimentat de primera mà els beneficis i inconvenients d'estar en una i altra banda. I, en efecte, les dones que han passat a ser homes admeten que en molts aspectes se'ls ha simplificat la vida, mentre que els que han fet el camí invers han vist perdre uns privilegis que donaven per descomptats.

Dintre del col·lectiu transsexual, els que fan el trànsit de dona a home ho tenen bastant més fàcil. Primer, perquè passen més desapercebuts que els que fan el camí invers. Un home baixet no crida tant l'atenció com una dona alta: s'estalvien mirades interrogatives i pateixen menys transfòbia. I, sobretot, perquè tasten en primera persona els avantatges de ser home en una societat masclista i misògina. Els noten més que ningú: poden comparar el tracte que reben ara amb el que rebien abans.

Ho llegeixo en un reportatge de Charlotte Alter (<http://time.com/transgender-men-sexism/>) a la

revista *Time*: "Molts dels homes trans que he entrevistat no eren tan conscients dels handicaps laborals amb què topen les dones. Fins que van passar a ser homes i, de la nit al dia, van veure com els seus èxits s'amplificaven i els seus passos en fals es minimitzaven". Van guanyar autoritat i respecte professional, els van oferir feines millors i més ben pagades. I van confirmar l'existència d'actituds sexistes que ja sospitaven: molts homes, quan estan entre ells, es dediquen a menysprear per sistema les seves col·legues.

En James Gardner és un locutor de ràdio canadenc. Quan era la Sheila Gardner i llegia les notícies, els oients no n'hi perdonaven ni una: trucaven a l'emissora per queixar-se dels errors que cometia, per minúsculs que fossin. Ara s'equivoca tant com abans, però el telèfon de la centralita ha deixat de sonar. "Jo sóc la mateixa persona, però els oients són menys crítics amb en James que amb la Sheila".

En canvi, la Joan Roughgarden ha fet un mal negoci: ha passat d'home a dona. Quan aquesta professora de biologia a Stanford enviava a un mitjà un article signat amb un nom masculí, l'hi acceptaven gairebé a l'acte. "Després de la meva transició, em resulta més difícil que em publiquin articles, que m'atorguin beques i tot plegat. Si ets home, la societat dóna per fet que ets competent fins que no demostris el contrari. Si ets dona, se't considera incompetent d'entrada i et toca demostrar que no ho ets".

A part dels problemes que es poden derivar d'un trànsit que sempre és complicat, les dones trans han d'aprendre a viure en un desavantatge cultural. "De cop i volta, el món es torna perillós i precari -explica la nord-americana Julia Serano, dona trans i escriptora-. Una cosa és saber que el privilegi existeix i una altra, perdre'l".

L'experiència dels transsexuals s'acosta (una mica) al mètode científic: s'aïlla i altera el gènere d'una persona però se'n mantenen les altres variables, com ara la professió, la classe social, la personalitat, les habilitats o el talent. I permet corroborar una evidència prou sabuda per tu i per mi: que la igualtat encara és un repte pendent.